

Truyện Kiều

Nguyễn Du

T răm năm trong cõi người ta,
Chữ tài chữ mệnh khéo là ghét
nhau. Trái qua một cuộc bể
dâu, Những điều trông thấy
mà đau đớn lòng. Lạ gì bỉ sắc tư
phong, Trời xanh quen thói má hồng
đánh ghen. Cáo thơm lần giở trước
đền, Phong tình có lục còn truyền
sử xanh. Rằng năm Gia Tĩnh triều
Minh, Bốn phương phẳng lặng, hai
kinh vững vàng. Có nhà viên ngoại
họ Vương, Gia tư nghĩ cũng thường
thường bực trung. Một trai con thứ
rất lòng, Vương Quan là chữ, nói
dòng nho gia.

Đầu lòng hai ả tố nga, Thúy
Kiều là chị, em là Thúy Vân. Mai
cốt cách, tuyệt tinh thần, Một người
một vẻ, mười phân vẹn mười. Vân
xem trang trọng khác vời, Khuôn
trăng đầy đặn, nét ngài nở nang.
Hoa cười ngọc thốt đoan trang, Mây
thua nước tóc, tuyết nhường màu
da. Kiều càng sắc sảo, mặn mà, So
bề tài, sắc, lại là phần hơn. Làn thu
thủy, nét xuân sơn, Hoa ghen thua
thắm, liễu hờn kém xanh. Một, hai
nghiêng nước nghiêng thành, Sắc
đành đòi một, tài đành họa hai.
Thông minh vốn sẵn tư trời, Pha
nghề thi họa, đủ mùi ca ngâm. Cung
thương lầu bậc ngũ âm, Nghề riêng
ăn đứt Hồ cầm một trương. Khúc
nhà tay lựa nên chương, Một thiên
bạc mệnh, lại càng nảo nhân. Phong
lưu rất mực hồng quần, Xuân xanh
sấp xỉ tới tuần cập kê. Êm đềm
trướng rủ màn che, Tường đông ong
bướm đi về mặc ai. Ngày xuân con
én đưa thoi, Thiều quang chín chục
đã ngoài sáu mươi.

Cỏ non xanh tận chân trời,
Cành lê trắng điểm một vài bông
hoa. Thanh minh trong tiết tháng
ba, Lễ là tảo mộ, hội là đạp Thanh.
Gần xa nô nức yến anh, Chị em sắm
sua bộ hành chơi xuân. Dập dìu tài
tử, giai nhân, Ngựa xe như nước
áo quần như nêm. Ngổn ngang gò
đồng kéo lên, Thoi vàng vó rắc tro
tiền giấy bay. Tà tà bóng ngả về tây,
Chị em thơ thẩn dan tay ra về. Bước
dần theo ngọn tiểu khê, Lần xem
phong cảnh có bề thanh thanh. Nao

nao dòng nước uốn quanh, Dịp cầu
nhỏ nhỏ cuối ghềnh bắc ngang.

Sè sè nắm đất bên đàng, Dầu
dầu ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh.
Rằng: Sao trong tiết thanh minh, Mà
đây hương khói vắng tanh thế mà?
Vương Quan mới dẫn gần xa: Đạm
Tiên nàng ấy xưa là ca nhi. Nổi danh
tài sắc một thì, Xôn xao ngoài cửa
hiếm gì yến anh. Kiếp hồng nhan có
mong manh, Nửa chừng xuân thoát
gãy cành thiên hương. Có người
khách ở viễn phương, Xa nghe cũng
nức tiếng nàng tìm chơi. Thuyền
tình vừa ghé tới nơi, Thì đã trâm gãy
bình rơi bao giờ. Buồng không lạnh
ngắt như tờ, Dầu xe ngựa đã rêu lờ
mờ xanh. Khóc than khôn xiết sự
tình, Khéo vô duyên ấy là mình với
ta.

Đã không duyên trước chẳng
mà, Thì chi chút ước gọi là duyên
sau. Sấm xanh nếp tử xe châu, Vùi
nông một nắm mặc dầu cỏ hoa.
Trái bao thỏ lặn ác tà, Ấy mờ vô
chủ, ai mà viếng thăm! Lòng đâu sẵn
mối thương tâm, Thoắt nghe Kiều
đã đầm đầm châu sa.

Đau đớn thay phận đàn bà! Lời
rằng bạc mệnh cũng là lời chung.
Phũ phàng chi bấy hoá công, Ngày
xanh mòn mỏi má hồng phôi pha.
Sống làm vợ khắp người ta, Khéo
thay thác xuống làm ma không
chồng. Nào người phượng chạ loan
chung, 90.. Nào người tích lục tham
hồng là ai? đã không kẻ đoái người
hoài, Sẵn đây ta kiếm một vài nén
hương.

Gọi là gặp gỡ giữa đường, Họa
là người dưới suối vàng biết cho.
Lầm rầm khấn khứa nhỏ to, Sụp
ngồi vài gật trước mồ bước ra. Một
vùng có áy bóng tà, Gió hiu hiu thổi
một vài bông lau. Rút trâm sẵn giặt
mái đầu, Vạch da cây vịnh bốn câu
ba vắn. Lại càng mê mẩn tâm thần
Lại càng đứng lặng tần ngần chẳng
ra. Lại càng ú dột nét hoa, Sầu
tuôn đứt nối, châu sa vắn dài. Vân
rằng: Chị cũng nức cười, Khéo dư
nước mắt khóc người đời xưa. Rằng:
Hồng nhan tự thuở xưa, Cái điều
bạc mệnh có chừa ai đâu? Nổi niềm

tương đến mà đau, Thấy người
nằm đó biết sau thế nào? Quan
rằng: Chị nói hay sao, Một lời là
một vận vào khó nghe. ở đây âm
khí nặng nề, Bóng chiều đã ngả
dậm về còn xa. Kiều rằng: Những
đáng tài hoa, Thác là thế phách,
còn là tinh anh, Để hay tình lại
gặp tình, Chờ xem ắt thấy hiển
linh bây giờ.

Một lời nói chứa kíp thừa,
Phút đầu trận gió cuốn cờ đến
ngay. ào ào đổ lộc rung cây, ở trong
dường có hương bay ít nhiều. Đè
chùng ngọn gió lần theo, Dầu giày
từng bước in rêu rành rành. Mắt
nhìn ai nẩy đều kinh, Nàng rằng:
Này thực tình thành chẳng xa.
Hữu tình ta lại gặp ta, Chớ nề u
hiển mới là chị em. Đã lòng hiển
hiện cho xem, Tạ lòng nàng lại
nổi thêm vài lời. Lòng thơ lai láng
bồi hồi, Góc cây lại vạch một bài
cổ thi. Dừng dằng nửa ở nửa về,
Nhạc vàng đầu đã tiếng nghe gần
gần.

Trông chùng thấy một vãn
nhân, Lóng buông tay khấu bước
lần dặm băng. đề huề lưng túi
gió trắng, Sau chân theo một vài
thằng con con. Tuyệt in sắc ngựa
câu giòn, 140.. Có pha màu áo
nhuộm non da trời. Nẻo xa mới tỏ
mặt người, Khách đà xuống ngựa
tới nơi tự tình.

Hài vãn lần bước dặm xanh,
Một vùng như thế cây quỳnh cành
dao. Chàng Vương quen mặt ra
chào, Hai Kiều e lệ nép vào dưới
hoa. Nguyên người quanh quất
đâu xa, Họ Kim tên Trọng vốn
nhà trâm anh. Nền phú hậu, bậc
tài danh, chương nét đất, thông
minh tính trời. Phong tư tài mạo
tốt vời, Vào trong phong nhã, ra
ngoài hào hoa.

Chung quanh vẫn đất nước
nhà, Với Vương Quan trước vẫn
là đồng thân. Vẫn nghe thơm nức
hương lân, Một nền đồng Tước
khóa xuân hai Kiều. Nước non
cách mấy buồng thêu, Những là
trộm nhớ thăm yêu chốc mộng.
May thay giải cấu tương phùng,